

Iuppiter Alcmēnam amābat, sed Alcmēna erat fidēlis uxor
Amphitryōnis. Deus igitur speciem Amphitryōnis adsumpsit et
domum eius intrāvit. Laeta Alcmēna coniugem salūtāvit. **Illā nocte**
Alcmēna ē Iove grāvida **facta est**. Mox Amphitryōn ipse etiam
domum advēnit et suscēnsēbat quod uxor sē nōn cito salūtāvit. 5

Alcmēna respondit: “Sed tū hesternā nocte advēnistī. Tum tē salūtāvī.”
Amphitryōn, stupefactus et irātus, rogāvit: “Quōmodo herī advenīre
poteram, quoniam herī magnum bellum gerēbam?” Alcmēna fidem
eī iūrāvit et deinde Amphitryōn veniam uxōrī dedit. Tum Alcmēna ē
Amphitryōne etiam grāvida facta est. 10

Iūnō mortālī fēminae, quam Iuppiter amāverat, invidēbat. Dea
filiū **aemulae** dēlēre cupiēbat. Dum Alcmēna infāntem Herculem
parere temptat, Iuppiter iūrāvit: “Hodiē puer sēmine meō nāscētur.
Hic omnēs hominēs reget.” Iūnō autem Iovem **hōc modō** dēcēpit.
Alia fēmina, uxor Sthenelī, etiam grāvida ē Iove erat, sed tempus 15
nōndum perfectum erat. Tamen Iūnō dīxit Lūcīnae, deae partūs:
“Mea iūssa **audī**. Hodiē necesse est uxōrem Sthenelī parere Eurystheum,
sed etiam necesse est Alcmēnam nōn parere Herculem.” Lūcīna igitur
labōrem Alcmēnae dētīnuit sed partum Eurystheī accelerāvit. Sīc verba
Iovis ad Eurystheum nōn Herculem pertinēbant. 20